

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **M. R.** narozen X
státní příslušník Íránské islámské republiky
t. č. Příjímací středisko Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2, Ruzyně,
Praha 6
zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s., IČO: 26612933
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Žižkov, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-K10-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-K10-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uváděl skutečnosti zjevně nevěrohodné.

2. Žalobce v **žalobě** předně namítá, že se žalovaný dopustil procesních pochybení a omezil mu přístup k právnímu poradenství.
3. Žalovaný pozval žalobce v totožný čas na dva odlišné úkony (poskytnutí údajů k žádosti a pohovor). Žalobci byla doručena výzva k poskytnutí údajů k žádosti a předvolání k pohovoru dne 23. 10. 2024. Se žalobcem tak nešlo konat tyto úkony dříve než dne 26. 10. 2024, přesto je žalovaný v rozporu se zákonem (§ 10 odst. 1 a § 23 odst. 4 zákona o azylu) realizoval o den dříve. Správa uprchlických zařízení (dále jen „SUZ“) uvědomila 24. 10. 2024 zástupkyni žalobce, že se v přijímacím středisku nachází žalobce, který pravděpodobně hovoří jazykem sorání. Zástupkyně žalobce zajistila tlumočnicka z jazyka sorání a dne 25. 10. 2024 se vypravila do přijímacího střediska k poskytnutí právního poradenství. Při příchodu zjistila, že se žalobcem pohovor byl již proveden. Žalobce dostal poučení v jazyce kurmándží psané latinkou (žalobce hovoří jazykem sorání psaným arabským skriptem). Žalobce tak neměl informace o tom, jaké úkony jej čekají a na co má během těchto úkonů právo. Kontakt právníka se žadatelem o mezinárodní ochranu je významný obzvláště v situaci, kdy si žadatel informace o svých právech nedokáže přečíst. Smyslem lhůty podle § 10 odst. 1 a § 23 odst. 4 zákona o azylu je poskytnout žadateli o mezinárodní ochranu dostatek prostoru pro uplatnění jeho práv, zejména vyhledat právní pomoc a seznámit se a nastudovat si poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Jedná se o přímé promítnutí čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.; dále jen „Listina“). V případě žalobce lhůta dodržena nebyla, což mělo pro něj neblahé důsledky.
4. Žalobce dále namítá, že výzvu, předvolání i poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu obdržel v jazyce kurmándží psaném latinkou. Žalobce pochází z íránského Kurdistánu, latinku téměř neovládá a hovoří jazykem sorání. Nikdy nechodil do školy, na bazální úrovni ovládá arabský skript, přečte si v něm jen základní informace v jazyce sorání. Nelze vůbec uvažovat, že by si v latince cokoli přečetl, natož v jiném jazyce než v sorání. Žalovaný tak porušil § 10 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce výzvu, předvolání i poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu jen podepsal a napsal do nich datum, nicméně, že je nečetl, neboť jazyk kurmándží neovládá a v latince umí „nakreslit“ a přečíst hlavně své jméno. Dokumenty, které v sorání obdržel, byly dokumenty od SUZ, což zmínil i v pohovoru. Skutečnost, že žalobce neovládá kurmándží, muselo být žalovanému zřejmé. Žalovaný měl dalších 15 dnů na nápravu, což neučinil. Žalobce trvá na tom, že mu před konáním pohovoru mělo být doručeno poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu v jazyce sorání. Při převzetí napadeného rozhodnutí úředník žalovaného sdělil, že žalovaný poučením pro žadatele o mezinárodní ochranu v jazyce sorání vůbec nedisponuje. Žalovaný však měl dostatek času tento překlad zajistit, žalobci jej doručit a pohovor konat znovu v jazyce sorání.
5. S tím podle žalobce souvisí i skutečnost, že k pohovoru byl chybně předvolán tlumočnick, který je sice označován za tlumočnicka z „jazyka kurdského“, avšak ve skutečnosti šlo o tlumočnicka původem ze Sýrie hovořícího jazykem kurmándží. Termín „kurdský jazyk“ označuje jazykovou skupinu, nikoliv jazyk. Toto je obecně známá skutečnost. Žalobce si s tlumočnickem rozuměli velmi špatně a museli se sami sobě často vzájemně opakovat, aby se pochopili. Osoby předvolané na pohovor, které nebyly informovány, že mohou tlumočnicka

odmítnout a s nimiž je veden pohovor bez přítomnosti zástupce, jsou v extrémně zranitelném postavení. Otázka jazyka vyvstala na samém počátku pohovoru, kdy úředník žalovaného řešil skutečnost, že žalobce dostal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu v kurmándží. Informace a odpovědi na otázky jsou neobvykle kusé. Žalovaný přitom rozebírá údajně nekonzistentní a rozporné výpovědi žalobce. Žalobce si po celou dobu pohovoru s tlumočníkem velmi špatně rozuměl. Žalobce nevěděl, že může tlumočnicka odmítnout nebo že protokol, který podepisuje, obsahuje větu o tom, že si údajně s tlumočníkem rozumí. Během pohovoru neustále docházelo k vyjasňování smyslu mezi žalobcem a tlumočníkem ohledně toho, na co se úředník žalované ve skutečnosti ptá a co žalobce vypovídá. Tomuto způsobu komunikace byla dne 12. 11. 2024 přítomná i zástupkyně žalobce při převzetí napadeného rozhodnutí. Úředník žalovaného pro zjednodušení do protokolu zaznamenal termín „pašerák“ a hovoří o „pašování“, byť žalobce vykonával specifickou profesi íránských Kurdů „kulbara“ („kolbera“). Tento pojem nelze redukovat prostým termínem „pašerák“. Věta obsažená v protokolu o pohovoru „*to jsem se asi spletl, když jsem to řekl*“ byla zjevně osobním komentářem tlumočnicka, nikoliv výpověď žalobce.

6. Žalovaný dále podle žalobce opomenul jeho žádost o stanovení lhůty k vyjádření a nesprávně určil termín nahlížení do spisu. Žalobce byl pozván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 6. 11. 2024. Zástupkyně žalobce poslala žalovanému dne 4. 11. 2024 žádost o nahlížení do spisu ve věci mezinárodní ochrany a žalobci osobně předala sepsanou žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Tuto žádost žalobce dne 4. 11. 2024 podepsal a v den seznámení se s podklady ji měl úředníkovi žalovaného osobně předat. Zástupkyně žalobce se nemohla úkonu účastnit, neboť její počet vstupů do tranzitního prostoru letiště je limitován na 30 vstupů ročně na osobu, což stěžuje poskytování právního poradenství a případnou asistenci u jednotlivých úkonů i právní zastupování obecně. Dne 6. 11. 2024 žalobce podepsanou žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům ve lhůtě sedmi dnů od doby, co se zástupkyně seznámí s obsahem spisu, úředníkovi předal. Úředník si žalobcovu žádost přečetl, nechal jej vyfotit si na mobil protokoly z úkonů konaných dne 25. 10. 2024. Žalobci žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům vrátil a nezanesl ji do spisu. Do protokolu uvedl, že se žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit nechce. Žalovaný 8. 11. 2024 předal žalobci předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 12. 11. 2024 a současně zástupkyni žalobce stanovil termín pro nahlížení do spisu na čtvrtek 21. 11. 2024. Zástupkyni žalobce tak ponechal reálně pouze čtyři pracovní dny na sepsání žaloby po seznámení se se spisem, což lze těžko vnímat jinak než jako nekorektní záměr.
7. Dále žalobce namítá, že údajně nekonzistentní a rozporné výpovědi, které měly za následek zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, jsou důsledkem neadekvátního tlumočení. Je proto nezbytné, aby byl celý pohovor proveden znovu s adekvátním tlumočníkem. Uvádí pak svou verzi příběhu. Údajné nelogické rozpory ve výpovědi žalobce jsou vedle neadekvátního tlumočení postaveny mimo jiné na nesprávné úvaze, že žalobcova aktivita spočívá v kriminální činnosti spojené s rolí „kulbarů“ v íránském Kurdistanu. Žalovaný by měl se žalobcem provést nový pohovor v jazyce sorání a měl by se zaměřit na posouzení, zda žalobce není pronásledován pro svou politickou a etnickou příslušnost, případně zda „kulbarové“ nemohou představovat zvláštní sociální skupinu, kterou režim záměrně pronásleduje.

8. Konečně žalobce namítá, že žalovaný vycházel z nerelevantních a zastaralých informací o zemi původu. Není přitom zřejmé, jakým způsobem z těchto zpráv žalovaný ve vztahu k žalobci vychází. Žalovaný použité informace nikterak nespojuje s příběhem žalobce, jeho identitou a důvody, pro které se obává pronásledování. Žalovaný nikterak nepopsal, jak citované zprávy podporují závěry, že se nemá žalobce čeho obávat. Žádná ze zpráv neřeší situaci kurdské minority, příznivců Kurdské demokratické strany a „kulbarů“ v zemi původu. Žalovaný použil zprávu popisující soudní soustavu a trestní řízení a na jejím základě prohlásil, že mimosoudní popravky v zemi původu žalobce neexistují. Nezáleží na tom, jaká je organizace soudnictví a trestního řízení ani co stanoví trestní právo, nýbrž na tom, jak se orgány činné v trestním řízení chovají v praxi. Není zřejmé, proč žalobce nepoužil novější a relevantní zprávy o zemi původu.
9. Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě navrhuje její zamítnutí. K tomu pouze stručně uvádí, že nepovažuje za nutné se k námitkám žalobce opakovaně vyjadřovat, přičemž odkazuje na rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2024, č. j. 52 A 20/2024-42, a ze dne 3. 12. 2024, č. j. 52 A 23/2024-23.

Podstatný obsah správního spisu

10. Žalobce dne 22. 10. 2024 přicestoval letecky z Kypru na Letiště Václava Havla Praha. Při hraniční kontrole v tranzitním prostoru letiště se neprokázal žádným cestovním dokladem, povolením k pobytu ani jiným dokladem totožnosti. Údaje ke své totožnosti vyplnil jen v čestném prohlášení, přičemž lustraci nebyly v příslušných evidencích zjištěny žádné informace. Policie České republiky proto žalobci odepřela vstup na území ČR. Dne 23. 10. 2024 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Jelikož tak učinil v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, byl přemístěn do přijímacího střediska.
11. Dne 25. 10. 2024 žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že se narodil a celý život bydlel ve vesnici v zemi původu. Je kurdské národnosti, muslimského (sunnitského) vyznání a mluví „kurdsky“. K otázce politického přesvědčení uvedl, že je proti režimu. Sice není členem žádné strany nebo organizace, je však příznivcem Kurdské demokratické strany v zemi původu. Politicky se neangažoval, ale pomáhal svému bratrovi, který byl členem strany. Cestu do ČR žalobci zařizoval převaděč, kterého znal strýc. Ode dne 7. 10. 2024 šel pěšky z vesnice na hlavní silnici, tam ho vyzvedla dodávka, ve které několik dní cestoval v nákladním prostoru. Neví, jak dlouho, kudy ani kam jel. Cestou přestoupil do kamionu, následně převaděč někomu zavolal a někdo ho odvedl do letadla. Neví, kde to bylo. Na území ČR přicestoval letecky dne 22. 10. 2024. Neměl žádné cestovní doklady a nikdy předtím nepobýval na území EU. Za důvod své žádosti uvedl, že tady chce žít v míru a bezpečí, hlavně se nechce vrátit do země původu.
12. Při pohovoru téhož dne vypověděl, že se nemůže ničím prokázat, neboť všechno nechal doma. Nemá žádné vzdělání, v mešitě se naučil číst a psát pouze arabským písmem. Vycestoval ze země původu bez dokladů, jelikož nebyl doma, když mu strýc volal, že musí utéct. V zemi původu doklady měl, ale neví jaké. Žalobce nevěděl o tom, že přiletěl z Kypru a nevěděl, jak se na Kypr dostal. Jel kamionem. Opustil zemi původu z důvodu obavy o život. Jeho bratra zabil tamější režim někdy v březnu nebo dubnu 2024. Byl u toho, když jeho bratra zatkli a pak už ho neviděl. Obklíčili celou vesnici a zatkli i jiné lidi, ale žalobce utekl. Následně vypověděl, že bratra zatkli mimo vesnici. Bratr byl členem Kurdské demokratické strany. Žalobce jim pomáhal, nosil jim jídlo a věci. Žalobce nezatkli, protože na něj nic neměli. Dne 7. 10. 2024 v noci odešel z domova a při cestě za převaděčem mu volal

strýc, aby mu sdělil, že v jeho vesnici zatýkají a varoval ho, aby už se domů nevracel. Sám žalobce v zemi původu nikdy problémy neměl, ale je proti tamějšímu režimu. Pomáhal členů strany a rozdával jejich letáky (papíry), ale neví, co na nich bylo napsané. Současně netuší, od koho tyto papíry dostal, či komu je odevzdal. Bylo to domluvené přes strýce. Pašoval je mezi zemí původu a Irákem. Potřeboval si vydělat peníze, proto pašoval normální zboží a strýc mu řekl, aby převezl i ty papíry. Vypověděl, že to dělal jen asi měsíc, protože se bál, aby jej nechytily. Následně však vypověděl, že zboží pašoval přibližně 4 až 5 měsíců (od května až do odjezdu). Žalobce neví, jak bratra zabili (nejspíš oběšení), dozvěděl se to od otce. Žalobce nezná žádné bezpečnostní složky země původu, ale má za to, že je tamější režim teroristický. Bojí se zatčení, protože pomáhal s papíry (letáky) a celá jeho rodina je proti režimu. Obává se, že ho udali sousedi. Ve vesnici se ví, že žalobce pašuje. Vědělo se i o tom, že pašovali sousedi, někdo je udal a následně je zatkli. Důvodem jeho odjezdu z vlasti byla obava o život. Utekl, protože zjistili, že je pašerák. O mezinárodní ochranu žalobce požádal, jelikož chce žít v klidu a bezpečí, nechce se vrátit. Jeho bratra zatkli, když pásł ovce na pastvě. Žalobce byl u toho, protože bratrovi nosil jídlo.

13. Součástí správního spisu jsou i následující zprávy o situaci v zemi původu žalobce: (i) zpráva „Írán – Informace OAMP, 4. listopadu 2024“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi (vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv); (ii) zpráva „Írán – Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), Centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA), Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a apatridy (CGRA) a švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM) – prosinec 2021 – Soudní řízení a dokumenty; (iii) „Írán – Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, květen 2022 – Írán: Protizákonné opuštění země“; (iv) zprávy ČTK „Írán podle šéfa justice omilostnil 22.000 lidí zatčených při protestech“ ze dne 13. 3. 2023, „Íránský vůdce Chamenei udělil milost desítkám tisíc vězňů, uvádí státní média“ ze dne 5. 2. 2023, „Smrt Amíniové vyvolala v Íránu vlnu protestů, ve vazbě skončily tisíce lidí“ ze dne 15. 12. 2022, „Írán v posledních letech: jaderné ambice, protesty, podpora Rusku, smrt Raísiho“ ze dne 26. 6. 2024.
14. Dne 6. 11. 2024 proběhlo seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Z protokolu z téhož dne vyplývá, že si žalobce vyfotil protokol o pohovoru a protokol o poskytnutí údajů, uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit nechce, že nechce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí a že nechce uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění shrnul žalobcem poskytnuté údaje a obsah pohovoru a označil zprávy o zemi původu, z nichž vycházel. Dále mimo jiné uvedl, že ačkoliv žalobcova tvrzení bezesporu implikují obavy z jednání uvedeného v § 2 odst. 4 zákona o azylu či v § 14a zákona o azylu, žalovaný tvrzení o možném nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy považuje za zjevně nevěrohodná. Jen stěží platí vyvratitelný předpoklad, že pokud je azylový příběh zjevně nevěrohodný, potom tento nemůže odrážet skutkové okolnosti, které by se v zemi původu staly, tzn. které by svědčily o tom, že by mohl být žadatel vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Skutečnosti zjevně nevěrohodné nemohou být podkladem pro jakékoliv úvahy o důvodnosti obav z pronásledování či vážné újmy, naopak důvodem žádosti nejsou obavy z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, ale důvody, které jsou neslučitelné s povahou a účelem institutu mezinárodní ochrany. Článek 31 odst. 8 písm. e) směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) pamatuje na situace, kdy žadatel uvádí zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu používající mezinárodní ochranu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) uvedl, že věrohodná výpověď je dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby, a nevěrohodnost tvrzení naopak znemožňuje shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu. Žalobce ve své výpovědi prezentoval zjevně nevěrohodné skutečnosti, neboť jím představený azylový příběh je naprosto nekonzistentní, rozporuplný, v celkovém souhrnu vykazující závažné a zásadní mnohovrstevné nesrovnalosti a nelogičnosti, a je rovněž rozporný s informacemi o zemi původu. Skutková zjištění naprosto podřývají možné úvahy o důvodnosti tvrzených obav z pronásledování či vážné újmy a indikují, že žalobce opustil svoji zemi z jiných důvodů, než pro které požádal o mezinárodní ochranu, pročez je tuto žádost nutno považovat za účelovou. Žalobcova výpověď je nevěrohodná hned ve stěžejních motivech žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž rozporuplné skutkové okolnosti vyřčené žalobcem jsou natolik mnohovrstevné a výrazné, že ve vzájemné souvislosti veškerá prohlášení na první pohled řetězově popírají jedno druhé. V případě žalobcových prohlášení se nejedná o zjevné marginálie, které by bylo možno překlenout prostým dovysvětlením či interpretací, nýbrž naopak o zásadní rozpory mezi jeho jednotlivými tvrzeními. Žalobce měl v průběhu pohovoru dostatečný prostor pro rozptýlení případných pochybností ohledně věrohodnosti jeho výpovědi, toho však nevyužil a tento prostor při objasňování rozporů, se kterými byl opakovaně konfrontován naopak využil toliko k předkládání dalších nekonzistentních a protikladných tvrzení, která ještě více znejasnila skutečné důvody jeho žádosti. Žalobce nepředložil pravdivé informace. Týká se to jeho tvrzení o zatčení a popravě bratra, opuštění domova a země původu. Žalovaný odkázal na informace o zemi původu a uzavřel, že tvrzení o mimosoudním oběšení bratra žalobce za prokazatelně vyfabulované skutkové okolnosti. Ani prohlášení o převážení politických letáků či domnělém pašeráctví nelze označit za pravdivá. Paleta různorodých a protiřečících si sdělení poskytnutých ze strany žalobce je natolik široká a na první pohled zjevná, že je zcela bezúčelné podrobně analyzovat jednotlivě každé z jeho dalších mnohovrstevných, různorodých a vzájemně dementujících prohlášení, opisovat různé varianty předkládaných tvrzení či replikovat reakce žalobce na dotazy, kterými byl s rozpory konfrontován. Proto odkázal na žalobcovu výpověď. Podle judikatury NSS, je-li nesporné, že žadatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 či 14a zákona o azylu, či že je nevěrohodný ve všech relevantních aspektech jeho žádosti, nemusí se žalovaný dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat. V případě žalobce panují pochybnosti i o jeho totožnosti, neboť ta doposud nebyla spolehlivě zjištěna. Žalovaný vzal v potaz, že žalobce není „vzdělanou“ osobou a je možná negramotný, ale i žadatel s nízkým stupněm vzdělání či intelektuální úrovní musí být schopen uvést správně a konzistentně alespoň nejzákladnější údaje, které konstituují kostru jeho azylového příběhu, tedy unést břemeno tvrzení, které je v řízení ve věci mezinárodní ochrany pouze na něm. Žalobce však toto břemeno rozhodně neunesl, což indikuje účelovost žádosti o mezinárodní ochranu a nedůvodnost obav z pronásledování a vážné újmy. Pokud byl žalobce schopen cestovat do Evropy přes Kypr, zajistit si doklady, podat žádost o mezinárodní ochranu a postulovat

azylový příběh, přičemž netvrdil, že by byl nesvéprávný, lze oprávněně předpokládat jeho dostatečné rozumové schopnosti k tomu, aby byl schopen podložit svůj azylový příběh konzistentními a věrohodnými informacemi, které se bezprostředně týkají podstatných mezníků jeho života v zemi původu a jeho problémů, kvůli kterým ji opustil. Žalovaný poskytl žalobci možnost četné rozpory vysvětlit, nicméně žalobce nedovedl nijak tyto přijatelně objasnit, byť k tomu byl žalovaným během doplňujícího pohovoru položenými dotazy vyzýván, přičemž došlo spíše k tomu, že žalobce disharmonii ve své výpovědi ještě více znejasnil. Rozpory jsou natolik zásadní, že je nelze přičíst pouhému zapomínání či nervozitě. Ve svých tvrzeních neuváděl jen drobné nesrovnalosti, které by se daly vyložit časovým odstupem či přirozenou tendencí člověka určité věci zapomínat nebo subjektivním vnímáním skutečnosti. Žalovaný tak uzavřel, že žalobcův azylový příběh nelze označit za věrohodný, což zásadním způsobem přímo vylučuje odůvodněnou obavu z pronásledování či vážné újmy. Žalobce předložil zjevně nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a očividně nepravděpodobné údaje, které jsou dokonce v naprostém rozporu s ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé. Žalovaný nemůže konstatovat, že by v řízení vyplynuly skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a jím uváděné skutečnosti je nutné zhodnotit jako zjevně nevěrohodné.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 s. ř. s.
17. Žaloba je důvodná.
18. Úvodem považuje soud za vhodné uvést, že závěry vyslovené v rozsudcích ze dne 20. 11. 2024, č. j. 52 A 20/2024-42, ze dne 3. 12. 2024, č. j. 52 A 23/2024-23, a ze dne 2. 1. 2025, č. j. 55 A 7/2024-24, kterými zdejší soud zamítl žaloby žalobce ve věci nepovolení vstupu na území ČR, nemohly předjímat výsledek řízení v nyní projednávané věci a hodnotit přezkoumatelnost či zákonnost napadeného rozhodnutí či případné vady, které mohly jeho vydání předcházet. Účelem tamějších řízení bylo poskytnout urychlený soudní přezkum rozhodnutí, jehož důsledkem je omezení osobní svobody cizince. Předmětem přezkumu soudu v uvedených rozsudcích nebylo napadené rozhodnutí jakožto rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a závěry týkající se řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je třeba s ohledem na odlišný objekt soudního přezkumu vnímat pouze jako předběžné a v žádném ohledu nepředjímací posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo (ostatně nebyly ani nosnými důvody uvedených rozsudků). Stejně tak není předmětem přezkumu soudu v nyní projednávané věci zákonnost rozhodnutí o nepovolení vstupu. Lze si představit situaci, že bez ohledu na vady řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o nepovolení vstupu na území obstojí. Odlišnost těchto dvou typů řízení akcentoval ve věci žalobce i NSS v usnesení ze dne 15. 1. 2025, č. j. 6 Azs 274/2024-32.
19. Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti

svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.

20. Soud připomíná, že současný systém zjevně nedůvodných žádostí zavedla novela zákona o azylu – zákon č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k jeho vládnímu návrhu k § 16 odst. 1 zákona o azylu uvádí: „Pod písmeny a) až h) jsou vymezeny taxativní důvody, kdy lze žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou za předpokladu, že je zároveň splněna podmínka daná úvodní částí ustanovení, tedy, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Tato podmínka byla dříve samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, nicméně zjevná nedůvodnost již svým názvem navozuje, že jde o případy, kdy žadatel neuvádí žádné relevantní skutečnosti o možnosti pronásledování nebo vážné újmy. Nově tedy je třeba pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné splnit dvě podmínky – podmínku v úvodní části ustanovení a dále existenci dalšího z důvodů v odstavci 1.“ (Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, VII. volební období, 2015, tisk č. 463).
21. V případě aplikace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu tyto dvě podmínky představuje situace, kdy žadatel něco *neuvádí* (skutečnosti svědčící o možnosti pronásledování či hrozby vážné újmy) a zároveň něco *uvádí* (skutečnosti zjevně nevěrohodné). Pod první podmínku však spadá rovněž případ, „pokud žadatel sice uvádí skutečnosti svědčící o možné hrozbě pronásledování či způsobení vážné újmy, ale tyto skutečnosti zjevně nemají oporu ve faktech (tj. např. s informacemi o zemi původu) či jsou zcela rozporné“ (Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 250). Podstatou je však v obou případech určité posouzení tvrzení žadatele tvořících jeho azylový příběh.
22. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2000, uvedl že „[p]ravdivost tvrzení žadatele a věrohodnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází [...]“. Podle NSS pak nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnému orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105). Výpověď žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho příběh, který má pro udělení mezinárodní ochrany poskytovat základ, proto musí být věrohodné a konzistentní, jinak nemůže být takový žadatel se svou žádostí úspěšný (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a usnesení NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Azs 73/2015-31). Nejpodstatnější fází řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je právě pohovor se žadatelem (srov. Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 308).
23. Dle judikatury NSS je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel, který musí uvést azylově relevantní důvody podřaditelné pod § 12 zákona o azylu či tvrdit hrozbu vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Břemeno tvrzení tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Je to přitom právě pohovor se žadatelem, který mu zejména (vedle žádosti, poskytnutých údajů k žádosti, event. dalších vyjádření) umožňuje unést břemeno tvrzení. Musí se však jednat o pohovor v řádně vedeném řízení.
24. Žalobce namítá procesní pochybení spočívající v předčasně provedených úkonech, chybějícím poučení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, chybně zvoleném

tlumočnickovi a opomenuté žádosti o stanovení lhůty k vyjádření a termínu nahlížení do spisu.

25. Soud se předně zabýval námitkami stran mateřského jazyka žalobce, neboť souvisí s celým průběhem předcházejícího řízení.
26. Žalobce namítá, že hovoří jazykem sorání psaným arabským skriptem, zatímco žalovaný s ním jednal v jazyce v kurmándží psaným latinkou. Termín „kurdský jazyk“ představuje spíše skupinu jazyků, nikoliv jeden jazyk.
27. Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se na písemnou výzvu ministerstva doručenou nejméně 2 pracovní dny předem dostavit k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadatele o udělení mezinárodní ochrany vyzve k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez zbytečného odkladu po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve výzvě ministerstvo žadatele udělení mezinárodní ochrany písemně poučí *v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět*, o právech a povinnostech žadatele o udělení mezinárodní ochrany včetně důsledků výslovného nebo mlčky učiněného zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a právu kdykoliv se obrátit se žádostí o pomoc na osobu zabývající se poskytováním právní pomoci nebo ochranou zájmů uprchlíků a na Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „Úřad Vysokého komisaře“). Ministerstvo rovněž poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti požádat o informace týkající se průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, které se vztahují k osobní situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Nelze-li poučení uvést ve výzvě, poučí ministerstvo písemně žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přiměřené lhůtě, nejpozději do 15 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
28. Podle § 22 odst. 1 věty první zákona o azylu má účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany právo jednat *v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět*.
29. Podle čl. 15 odst. 3 písm. c) procedurální směrnice členské státy přijmou vhodná opatření pro zajištění toho, aby se osobní pohovory uskutečňovaly za podmínek umožňujících žadatelům předložit v úplnosti důvody své žádosti. Za tímto účelem členské státy vyberou *tlumočníka, který je schopen zajistit přiměřenou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která pohovor vede*. Komunikace musí probíhat *v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat*. Pokud je to možné, členské státy na žádost žadatele zajistí tlumočníka stejného pohlaví, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti.
30. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.
31. Jazykem, ve kterém je žadatel schopen se dorozumět ve smyslu § 10 odst. 1 a § 22 odst. 1 zákona o azylu není podle soudu jakýkoliv jazyk, v němž je žadatel schopen *komunikovat*,

ale žadatel musí být schopen se v něm *dorozumět* (srov. Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 304). Pro řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto nestačí pouze základní porozumění mezi žadatelem a tlumočníkem/překladačem.

32. Dle odborné literatury se „*kurdské jazykové kontinuum*“ člení na tři základní skupiny dialektů – severní (kurmándží), centrální (sorání) a jižní (kermanšáhi) a pak na dialekty další (Čapek, V., Baar, V. *Kurdové v Turecku*. Ostrava: Ostravská univerzita, 2012, s. 23-24). Ačkoliv drtivá většina Kurdů označuje svůj mateřský jazyk jako kurdštinu (*kurdî*), jedná se o tzv. makrojazyk, neboť některé z kurdských dialektů nemusejí být pro své mluvčí vzájemně srozumitelné, pokud mezi nimi nedocházelo k významnějším stykům, a někdy jsou jazykové rozdíly mezi dialekty natolik významné, že bývají považovány za samostatné jazyky (srov. Maisel, S. ed. *The Kurds. An Encyclopedia of Life, Culture, and Society*. Santa Barbara, California: ABC-CLIO, 2018, s. 141). Za samostatné jazyky bývají považovány právě kurmándží a sorání dělicí se dále na další dialekty (srov. např. Gunter, M. M. *Historical Dictionary of the Kurds*. Lanham: Rowman & Littlefield, 2018, s. 211-212, s. 294-295). Gramaticky se od sebe liší podobně jako angličtina a němčina a rozdíl ve slovní zásobě bývá připodobňován rozdílu mezi holandštinou a němčinou (srov. např. McDowall, D. *A Modern History of the Kurds*. London: I.B. Tauris, 2000, s. 9). Jejich mluvčí si mohou porozumět, avšak s obtížemi (srov. Gunter, M. M., op. cit., s. 212, s. 294). Zatímco k zápisu kurmándží se používá upravená latinka, sorání se zapisuje arabským písmem (srov. např. Čapek, V., Baar, V., op. cit., s. 23-24). V Íránu navíc bývá arabské (resp. persko-arabské) písmo používáno i k zápisu kurmándží (Maisel, S. ed., op. cit., s. 147). Ačkoliv nelze říct, že Kurdové v Íránu hovoří pouze sorání, tento jazyk pokrývá území vymezené linií Urmia a Mahabad na severu a Divandareh na jihu (Maisel, S. ed., op. cit., s. 235-236). V podstatných bodech se tak tyto obecně dostupné informace vyplývající z odborné literatury shodují s žalobními tvrzeními žalobce ohledně „kurdského jazyka“ a jeho používání v zemi původu žalobce.
33. Žalobce pochází z kraje Sardašt spadajícího do jazykového území sorání. Žalovaný tak mohl důvodně předpokládat, že právě tato varieta kurdského jazyka je mateřským jazykem žalobce. Ze správního spisu však nevyplývá, že by této skutečnosti jednotlivé procesní úkony a svůj postup v předcházejícím řízení přizpůsobil.
34. Žalobci byly předány *poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany – verze: jazyk kurdský* (č.l. 7-12 správního spisu), *výzva k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany* (č.l. 13 správního spisu) a *předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany* (č.l. 14 správního spisu) psané latinkou v kurmándží (tvrzení oprávněné úřední osoby – *pracovníka OAMP MV ČR* během pohovoru se žadatelem – č.l. 24 správního spisu). Předně je zarážející předpoklad, že žadatel – Kurd pocházející ze země původu žalobce v rozsahu zajišťujícím *schopnost se dorozumět* porozumí textu psanému latinkou, jestliže jak obě hlavní variety kurdského jazyka (kurmándží a sorání), tak úřední jazyk (perština) se v zemi původu žalobce zapisují arabským (resp. persko-arabským) písmem. Vedle toho bylo třeba předpokládat, že žalobce bude rozumět sorání jako svému mateřskému jazyku. Skutečnost, že tomu tak není, že jeho mateřským jazykem je jazyková varieta kurmándží, nebo že se alespoň vedle mateřského jazyka sorání je *schopen dorozumět* rovněž v kurmándží psaném latinkou, by musela z tvrzení a vyjádření žalobce (a tedy i ze správního spisu) výslovně vyplývat. Tak tomu však není. Naopak během pohovoru na výslovný dotaz: „*Když jste obdržel poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu [...] psané latinkou v kurdsém dialektu ‚kurmandží‘, text jste*

četl a zjevně jste mu rozuměl. Můžete to potvrdit?“ žalobce odpověděl: „Ne, já jsem to nečetl.“ Schopnost poučení přečíst a porozumět mu nepotvrdil ani na další doplňující dotaz oprávněné úřední osoby.

35. Ze správního spisu nevyplývá, který jazyk bylo třeba v případě žalobce považovat za *jazyk mateřský nebo jazyk, ve kterém je schopen se dorozumět*. Žalovaný se s ohledem na povahu „kurdského jazyka“ a existenci jeho variet, kteréžto okolnosti mu zjevně byly známy (srov. tvrzení oprávněné úřední osoby – *pracovníka OAMP MV ČR* během pohovoru se žadatelem – č.l. 24 správního spisu), neměl spokojit s odpovědí na otázku č. 11 v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tj. že jazyk, ve kterém je žalobce schopen se dorozumět, je jazyk „*kurdský*“, činit procesní úkony psané latinkou v kurmándží a ustanovit jakéhokoliv tlumočníka pro *jazyk kurdský* (soud zde již ponechává stranou tvrzení žalobce, že ustanovený tlumočník je Kurdem ze Sýrie hovořícím kurmándží). Žalobce měl být patřičně dotazován tím způsobem, aby žalovaný zjistil, která jazyková varieta kurdského jazyka je žalobcovým mateřským jazykem, popřípadě ve které (či kterých) z nich je *schopen se dorozumět*. O tom měl být učiněn záznam ve spise. Jen tak mohla být naplněna ustanovení § 10 odst. 1 a § 22 odst. 1 věty první zákona o azylu.
36. Námitka žalobce, že mu bylo předáno poučení v nesprávném jazyce, je proto důvodná.
37. Žalovaný měl podle § 10 odst. 1 zákona o azylu povinnost žalobce písemně poučit o právech a povinnostech žadatele o udělení mezinárodní ochrany v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět.
38. Nerozhodná je ta část žalobní argumentace obsahující tvrzení, která poučení žalobce obdržel od žalovaného a která od SUZ. Z protokolu o pohovoru sice vyplývá, že žalobce uvedl: „*Pak jsem dostal ještě poučení v sorani, to jsem si přečetl.*“ Podle soudu však není určující, o jaké poučení se jednalo, zda o poučení od SUZ, jak uvádí žalobce, nebo o *poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany*. Takové poučení v jazykové varietě sorání zapsané v arabském písmu není součástí správního spisu. Ze zásady řádného vedení správního spisu vyplývající ze zásady „*quod non est in actis, non est in mundo*“ (co není ve spisech, není na světě) [srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56] plyne, že nejsou-li jiná poučení ve správním spise obsažena, žalobci se nedostala. Součástí správního spisu je pouze poučení v kurmándží psané latinkou, které vzhledem k výše uvedenému nelze považovat za souladné s § 10 odst. 1 zákona o azylu.
39. Soudu se přitom navíc jeví jako nepravděpodobné, že by poučení v jazyce sorání, o němž žalobce během pohovoru hovořil (žalobce uvedl, že takové dostal a přečetl si je), bylo *poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany* poskytnuté žalovaným. Jednak není zřejmé, proč by v takovém případě nebylo součástí správního spisu. Dále pak z odpovědi samotné vůbec nevyplývá, o jaké poučení se jednalo, tj. zda skutečně šlo o *poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany*. Zejména se však soudu jeví jako nelogické, aby oprávněná úřední osoba žalovaného („*pracovník OAMP MV ČR*“) požadovala po žalobci potvrzení, že porozuměl poučení v kurmándží psaném latinkou, pokud by tato úřední osoba věděla (a vědět musela), že se od žalovaného žalobci dostalo rovněž příslušného poučení v sorání psaném arabským písmem. Soudu není zřejmé, kdo jiný by tyto skutečnosti měl vědět, jestliže na *výzvě k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany* ze dne 23. 10. 2024 je uvedena totožná oprávněná úřední osoba žalovaného. Záznam o tom, kdo byl v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany oprávněnou úřední osobou (srov. § 15 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 9 zákona o azylu *a contrario*), součástí předloženého

spisového materiálu není. Splnění podmínky řádného poučení žadatele o udělení mezinárodní ochrany proto nelze dovozovat z jedné nejednoznačné věty pronesené během pohovoru. Za takové situace nelze poučení, které se žalobci dostalo, považovat za řádné. Žalobce měl být následně opakovaně poučen *v jazyce mateřském nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět* (srov. Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 304).

40. Důvodná je pak již vzhledem k výše uvedenému rovněž námitka nesprávného tlumočení.
41. V souladu s § 22 odst. 1 věty první zákona o azylu měl žalovaný povinnost umožnit žalobci jednat *v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět*. Žalovaný však tuto povinnost nesplnil (srov. body 34 a 35 tohoto rozsudku). Podle čl. 15 odst. 3 písm. c) procedurální směrnice měl žalovaný žalobci obstarat tlumočníka, který je schopen zajistit *přiměřenou* (tj. adekvátní, odpovídající) *komunikaci* mezi žadatelem a osobou, která pohovor vede. Komunikace musí podle citovaného ustanovení procedurální směrnice probíhat *v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat* (tj. se dorozumět). Tyto skutečnosti žalovaný dostatečně nezjišťoval a nemají oporu ve správním spise. Zajištění tlumočení při pohovoru proto bylo za okolností projednávané věci *per se* chybné, přičemž žalovaný pokračoval s nedostatky, kterých se dopustil již ve vztahu k poskytnutí poučení. Vedle toho bylo tlumočení chybné v důsledku nedostatečného *poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany*. Soud má za to, že tuto vadu nemohlo zhojit ani základní porozumění mezi žalobcem a tlumočnickem během pohovoru. Z *protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany* ze dne 25. 10. 2024 lze skutečně dovodit, že si na určité základní úrovni žalobce a tlumočnick rozuměli. Soud však opakuje, že pro naplnění práva podle § 22 odst. 1 věty první zákona o azylu nepostačovalo základní porozumění mezi žalobcem a tlumočnickem či schopnost pouhé (na jakékoliv úrovni) komunikace. Žalobce musel být schopen se s tlumočnickem jasně dorozumět. Tomu však pohovor neodpovídal. Během něj došlo přitom podle soudu ke dvěma bodům, v nichž již měl žalovaný vyhodnotit, že tlumočení zjevně neprobíhá v rozsahu vyžadovaném zákonem a procedurální směrnici. První představuje situace, kdy žalobce odmítl potvrdit porozumění poučení v kurmándží (srov. výše), druhý pak opakované situace, kdy si oprávněná úřední osoba (resp. tlumočnick) a žalobce (resp. tlumočnick), popřípadě všichni tři zároveň, vyjasňovali, co tím či oním tvrzením chtěli vlastně říct. Soud má za to, že žalovaný si měl u jednotlivých rozporů, kterým se podrobně věnuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, klást otázku, zda – podle jeho názoru – nekonzistentní, protikladná, nelogická, nepravdivá, nesouvislá a nepravděpodobná tvrzení nejsou způsobena právě tlumočením, jestliže s ohledem na okolnosti projednávané věci bylo možné důvodně předpokládat (a oprávněná úřední osoba žalovaného si toho zjevně byla vědoma), že žalobce bude rodilým mluvčím sorání. Podle soudu tato situace s ohledem na okolnosti projednávané věci představovala důvod pro ukončení probíhajícího pohovoru a jeho pozdější provedení v odpovídajícím jazyce (srov. bod 35 tohoto rozsudku a Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 304).
42. Nezbytnost změnit tlumočníka, vyjde-li v řízení taková potřeba najevo, není ve věcech mezinárodní ochrany nic nestandardního. Například zdejší soud v době nárůstu počtu žádostí a následných žalob ve věcech mezinárodní ochrany žadatelů z Turecka na přelomu let 2007 a 2008 v průběhu několika řízení měnil tlumočnick pro jazyk turecký a tlumočnick pro „jazyk kurdský“ a naopak vždy, když taková potřeba nastala (srov. např. řízení vedená

u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 Az 39/2007, sp. zn. 46 Az 10/2008, sp. zn. 48 Az 18/2008, sp. zn. 47 Az 26/2008 nebo sp. zn. 46 Az 61/2008).

43. Z judikatury NSS vyplývá, že „nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66), přičemž nedostatečnost tlumočení by se měla projevit v obsahu protokolu o pohovoru (srov. rozsudek NSS dne 11. 11. 2020, č. j. 4 Azs 14/2020-74). Tyto podmínky, které lze vedle tlumočení přiměřeně aplikovat i na zpochybnění řádného poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, byly v projednávané věci splněny. Žalobce uvádí konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně. O nedostatečnosti tlumočení svědčí i obsah pohovoru (jenž namísto odstranění těchto nedostatků vedl k závěru o zjevné nevěrohodnosti žalobce). Zejména však není správním spisem dostatečně podepřen závěr, že bylo řízení vedeno v jazyce, jež si žalobce sám zvolil. S ohledem na výše uvedené nebylo totiž vedení řízení s předklady a tlumočením z a do „jazyka kurdského“ za skutkových okolností projednávané věci bez dalších potřebných úkonů žalovaného dostačující.
44. Pro doplnění soud uvádí, že uvedené závěry se shodují se závěry, které v obdobné věci učinil švýcarský Spolkový správní soud. Ten v rozsudku ze dne 20. 1. 2017, sp. zn. BVGer D-2314/2014, odmítl, aby v protokolu o pohovoru byla jako jazyk uvedena pouze „kurdština“. Podobně jako zdejší soud v projednávané věci (a samotný žalobce) poukázal na to, že neexistuje žádný standardizovaný jednotný „kurdský jazyk“, ale pouze množství kurdských dialektů. Ve vztahu ke kurmándží a sorání dokonce uvedl, že mezi nimi existují významné gramatické rozdíly, a že proto osoby hovořící kurmándží a sorání spolu mohou jen stěží komunikovat.
45. Podle soudu je dále za okolností projednávané věci nerozhodné, že žalobce podepsal převzetí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 10. 2024 a předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany ze dne 23. 10. 2024 nebo že je v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 10. 2024 uvedeno, že „prohlásil, že si s tlumočnickem bez problému rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky“. Postup žalovaného pro zajištění práva žalobce jednat v jazyce mateřském nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět byl totiž od počátku kontaktu žalovaného a žalobce chybný a v momentech, kdy žalovaný mohl a měl reagovat a nedostatky napravit, tak neučinil.
46. Soud proto uzavírá, že žalobce nebyl řádně poučen o svých procesních právech a povinnostech, a to včetně práv týkajících se tlumočení během pohovoru. Žalovaný nevyvrátil existující domněnku, že žalobce je schopen se dorozumět v jazykové varietě kurdského jazyka sorání a že číst v tomu odpovídajícím rozsahu dokáže pouze arabské písmo.
47. Soud si je vědom toho, že uvedené nedostatky předcházejícího řízení jsou částečně problémem systémovým, neboť formálně byly tlumočení a překlady z a do jazyka kurdského zajištěny. V seznamu jazyků ve smyslu § 6 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, ve znění pozdějších předpisů skutečně figuruje jazyk kurdský. Avšak stejně jako může dojít k zápisu identického jazyka pod dvěma názvy (srov. informaci Ministerstva spravedlnosti jako orgánu státní správy tlumočnické a překladatelské činnosti

o vyřazení moldavského jazyka ze seznamu jazyků, pro které lze získat oprávnění k výkonu činnosti soudního tlumočníka a překladatele ze dne 16. 1. 2025, č. j. MSP-135/2024-OSZT-ORIO/10, ve věci jazyka rumunského a jazyka moldavského), není vyloučeno, že dva *neidentické* jazyky budou zapsány pod jedním názvem. Uvedené však nic nemění na rozsahu procesních práv žalobce a povinnosti žalovaného vést řádně řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Bylo na žalovaném, aby specifikoval projednávané věci ve svých postupech zohlednil. Je pak na něm, aby zvážil přijetí systémových opatření, která by do budoucna obdobným nedostatkům řízení ve věci mezinárodní ochrany předcházela. To však již nepřísluší soudu v projednávané věci posuzovat.

48. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že se žalovaný dopustil podstatných porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
49. Důvodná je rovněž námitka týkající se nedostatečného času k přípravě na poskytnutí údajů k žádosti a pohovor.
50. Podle § 10 odst. 1 věty první zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se na písemnou výzvu ministerstva *doručenou nejméně 2 pracovní dny předem* dostavit k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
51. Podle § 23 odst. 4 věty první zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání *doručené* žadateli o udělení mezinárodní ochrany *nejméně 2 pracovní dny před* konáním pohovoru.
52. Ze správního spisu vyplývá, že se úkony poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovor ve věci mezinárodní ochrany konaly v pátek 25. 10. 2024, přičemž výzva i předvolání byly žalobci doručeny ve středu 23. 10. 2024.
53. Lhůty 2 pracovních dnů podle § 10 odst. 1 věty první zákona o azylu a § 23 odst. 4 věty první zákona o azylu jsou lhůty počítané v čase nazpět. Ke zpětnému počítání lhůt zákon o azylu ani správní řád zvláštní ustanovení neobsahují.
54. Této problematice se velmi podrobně věnoval L. Brim (Zpětné počítání lhůt a dob v občanském právu. *Právník*, č. 2/2024, s. 101-119). Ačkoliv tématem jeho práce je řešení tohoto problému v oblasti občanského práva, má soud vzhledem k obdobné právní úpravě za to, že jeho závěry jsou použitelné i pro zpětné počítání lhůty 2 pracovních dnů podle citovaných ustanovení zákona o azylu. Mimo jiné z nich pro projednávanou věc vyplývá, že v případě absence výslovné právní úpravy je třeba analogicky aplikovat pravidla pro počítání času obsažená ve správním řádu (srov. L. Brim, op. cit., s. 102).
55. Podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu, pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin; v pochybnostech se za počátek lhůty považuje den následující po dni, o němž je jisto, že skutečnost rozhodující pro počátek běhu lhůty již nastala.
56. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu se vztahuje i na případy lhůt určených správním orgánům (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 452).

57. Podle L. Brima „smyslem zpětně plynoucí lhůty je vytvoření reakčního času subjektu, pro nějž je určitým způsobem relevantní čin osoby, která má jednat před koncem (chronologickým začátkem) lhůty odvíjené nazpět. Počítáme-li i zpětně plynoucí lhůtu v celých dnech a je-li smyslem této lhůty zajistit, aby se osobě lhůtou chráněné dostalo stanoveného množství reakčního času, musí být i poslední (chronologicky první) den zpětně počítané lhůty zmiňované osobě zachován jako celek. Z toho pak plyne, že k dodržení zpětně plynoucí lhůty je nezbytné, aby ten, kdo má jednat a na jehož projev vůle osoba chráněná lhůtou reaguje, již před započítáním posledního (chronologicky prvního) dne takové lhůty učinil, co učiněno být má, neboť v opačném případě by subjektu, k jehož prospěchu je daná lhůta stanovena, nezůstával plný den času vyměřeného k reakci. Toliko pojetí, jež vyžaduje, aby osoba, které zpětně plynoucí lhůta vytváří reakční čas, měla k dispozici též poslední (chronologicky první) den této lhůty v jeho plnosti, je navíc symetrické s řešením, jež se volí u lhůt běžících vpřed, u nichž se [...] předpokládá možnost využití celého posledního dne. Projev vůle potřebný k zachování lhůty běžící nazpět tak musí být učiněn ještě před započítáním posledního (chronologicky prvního) dne takové lhůty. Jinými slovy, zpětně počítaná lhůta končí počátkem (0. hodinou), nikoli koncem (24. hodinou) svého posledního (chronologicky prvního) dne.“ (L. Brim, op. cit., s. 109).
58. Z analogické aplikace § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu na počítání lhůty 2 pracovních dnů podle § 10 odst. 1 věty první zákona o azylu a § 23 odst. 4 věty první zákona o azylu tak mimo jiné pro projednávanou věc vyplývá (srov. L. Brim, op. cit., s. 118), že prvním dnem takové lhůty je den předcházející dni, kdy došlo ke skutečnosti rozhodné pro její počátek (tj. poskytnutí údajů a pohovor), neboť pro počátek této zpětně běžící lhůty je rozhodná okolnost nastávající v průběhu dne (tj. doručení výzvy a předvolání). Poslední den zpětně počítané lhůty 2 pracovních dnů tak je den zjištěný odpočítáním předepsaného počtu dní v čase nazpět ode dne prvního. Pro zachování této zpětně počítané lhůty je zapotřebí, aby to, co má být učiněno (tj. doručení výzvy a předvolání), bylo uskutečněno ještě před začátkem posledního (chronologicky prvního) dne zpětně počítané lhůty, tj. nejpozději do konce dne předcházejícího poslednímu (chronologicky prvnímu) dni zpětně počítané lhůty. Tak tomu však v projednávané věci nebylo a lhůta podle § 10 odst. 1 věty první zákona o azylu a § 23 odst. 4 věty první zákona o azylu nebyla zachována.
59. Jestliže skutečnosti rozhodné pro počátek lhůty představovaly poskytnutí údajů a pohovor, pak to, co v této lhůtě mělo být učiněno (tj. doručení výzvy a předvolání), nebylo uskutečněno ještě před začátkem posledního (chronologicky prvního) dne zpětně počítané lhůty. Aby totiž poskytnutí údajů a pohovor mohly proběhnout dne 25. 10. 2024, bylo třeba výzvu a předvolání žalobci doručit nejpozději dne 22. 10. 2024, neboť jen tak by žalobci byla zachována lhůta 2 pracovních dnů (23. a 24. 10. 2024). Výzva a předvolání však byly žalobci doručeny ve středu 23. 10. 2024. Žalobce má tedy pravdu v tom smyslu, že v takovém případě poskytnutí údajů a pohovor nemohly proběhnout dne 25. 10. 2024.
60. K totožnému závěru by přitom soud dospěl také tehdy, pokud by zohlednil nikoliv zpětnou povahu počítání lhůty, ale účel uvedené lhůty 2 pracovních dnů. Tím je bezpochyby možnost řádně se připravit na nejpodstatnější fázi řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. výše), a za tím účelem se řádně seznámit s procesními právy dle poučení, obstarat důkazy či jiné listiny, připravit si svá tvrzení nebo vyhledat právní pomoc apod. O tuto možnost byl žalobce v projednávané věci ochuzen. V žalobě přitom tvrdí, že v případě řádného dodržení lhůty již mohl být během pohovoru zastoupen svou zástupkyní. Lhůtu 2 pracovních dnů je tak třeba rovněž vyložit jako lhůtu pro přípravu, která musí zahrnovat 2 celé pracovní dny.

61. V obecné rovině je třeba dodat, že žalobce mohl prohlásit, že reálně poskytnutá lhůta 1 pracovního dne byla pro něj dostačující. V takovém případě však žalobce měl do správního spisu tuto skutečnost zaznamenat. Jelikož k tomu nedošlo, je předcházející řízení i z tohoto důvodu stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, č. j. 7 Ads 41/2003-50, č. 323/2004 Sb. NSS). V projednávané věci by však s ohledem na porušení žalobcova práva jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, ani takové prohlášení nemohlo být dostačující.
62. Jako nedůvodnou naproti tomu soud shledal žalobní námitku, že se poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovor ve věci mezinárodní ochrany nemohly konat ve stejný den. Je sice pravdou, že výklad vztahu těchto dvou procesních úkonů představený žalobcem je pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany příznivější, neboť jejich postupná realizace dozajista lépe přispěje k širšímu uplatňování jejich procesních práv a umožní jim lépe unést břemena tvrzení a důkazní. Na druhou stranu podle soudu provedení uvedených procesních úkonů ve stejný den žádné ustanovení zákona o azylu nebrání. V projednávané věci se nadto jednalo o řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti a jejich realizace v jeden den mohla (při dodržení ostatních procesních pravidel) odpovídat povaze tohoto zvláštního řízení.
63. Jde-li pak o žalobní námitku týkající se žádosti o stanovení lhůty k vyjádření a termínu nahlížení do spisu, shledal ji soud částečně důvodnou.
64. Žalobce namítá, že dne 6. 11. 2024 při nahlížení do spisu předal žalovanému žádosti o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům, ale oprávněná úřední osoba ji měla žalobci vrátit a nezaložit do spisu.
65. Podle § 38 odst. 1 správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73).
66. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
67. Žalobce byl k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvolán opatřením ze dne 1. 11. 2024. To se uskutečnilo dne 6. 11. 2024. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 11. 2024 vyplývá, že se žalobce nechce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, nechce navrhnout doplnění podkladů a nechce uvést další skutečnosti a nové informace. S ohledem na výše uvedené porušení žalobcova práva jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, nemůže však soud považovat tato vyjádření za směrodatná.
68. Jestliže žalobce skutečně oprávněné úřední osobě žalované předal žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům a ta ji nezaložila do spisu, jednalo by se o vadu řízení spočívající v porušení ustanovení správního řádu (§ 17 odst. 1). Sám žalobce však uvádí, že tuto skutečnost nemůže přímo dokázat. V této souvislosti však není soudu zřejmé, z jakého důvodu nezaslala zástupkyně žalobce tuto žádost prostřednictvím informačního systému datových schránek, jestliže tak se žalovaným jinak tímto způsobem jednala.
69. Obecnou zásadou správního řízení vyplývající ze všeobecných právních zásad představuje právo na účast strany na správním řízení, zejména právo být slyšen. Z ní vyplývá, že straně

správního řízení (účastníkovi) musí být dána možnost, aby zaujala ve správním řízení stanovisko a navrhovala důkazy (srov. Havelka, J. *Nástin zásad správního řízení*. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu. Praha: Všečeka & spol., 1927, s. 39 a 74 a judikaturu tam uvedenou).

70. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu je pak umožnit účastníkovi seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další podklady doplňován (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS).
71. Podstatné přitom je, že zástupkyně žalobce předložila plnou moc k zastupování, přičemž do dispozice žalovaného se dostala již dne 4. 11. 2024. Žalovaný tak měl zástupkyni žalobce při poskytnutí přiměřené lhůty umožnit seznámit se s podklady napadeného rozhodnutí a vyčkat s jeho vydáním tak, aby se zástupkyně žalobce se správním spisem seznámila a eventuálně se vyjádřila k podkladům napadeného rozhodnutí ještě před jeho vydáním. Nahlédnutí do spisového materiálu a uplatnění vyjádření k podkladům rozhodnutí má umožnit žadateli, popřípadě jeho zástupci, ovlivnit podobu rozhodnutí před jeho vydáním. Jen tak může dojít k plnému uplatnění uvedených procesních práv a práva na právní pomoc vyplývajícího z čl. 37 odst. 2 Listiny.
72. Zcela v rozporu s uvedenými pravidly tak byl postup žalovaného, který v totožný den (8. 11. 2024) vydal rozhodnutí (v souladu s § 27 odst. 9 zákona o azylu se vydáním rozhodnutí rozumí předání písemné výzvy k převzetí rozhodnutí k poštovní přepravě nebo jinak k doručení) a zároveň stanovil zástupkyni žalobce termín k nahlížení do spisu na den 21. 11. 2024. Tím nejen znemožnil žalobci plné uplatnění uvedených procesních práv a ovlivnění obsahu napadeného rozhodnutí, ale nutně přenesl uplatnění námitek žalobce do fáze soudního řízení (což vědět mohl a měl), což nelze považovat za vhodné.
73. Výše uvedené vady předcházejícího správního řízení mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost soudu brání věcně posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí, zejména ohledně aplikace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (srov. body 19 až 23 tohoto rozsudku). Žalobními námitkami zpochybňujícími žalovaným tvrzenou nevěrohodnost a kvalitu informací o zemi původu se proto nezabýval, neboť to je v tuto chvíli nadbytečné a předčasné. Z výše uvedeného obecného výkladu ohledně možnosti uplatnění § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu však vyplývá, že závěr o tom, že žadatel něco *neuvádí* a zároveň něco *uvádí*, musí být opřen také o dostatečné informace o zemi původu. Žalovaný nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Za tímto účelem je žalovaný povinen si zajistit zprávy o zemi původu, které musí být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální. Zároveň se musí týkat otázek, které jsou v té které věci důležité pro posouzení případu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Je proto nepřijatelné, aby s ohledem na azylový příběh žalobce žalovaný dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky aplikace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, avšak zároveň součástí spisového materiálu nebyly informace o zemi původu reflektující postavení kurdské menšiny v zemi původu (zejména v oblasti, odkud žalobce pochází), a to včetně všech aspektů, které žalobce do azylového příběhu vnesl (např. tvrzená činnost „kulbara“ nebo postavení Kurdské demokratické strany a jejích příznivců). Za dané situace totiž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování vyžaduje podstatné doplnění. Pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné

pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), je proto třeba zajistit další informace. Tuto námitku žalobce (v rovině v tuto chvíli možného přezkumu) proto soud shledal rovněž důvodnou.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]. Zároveň věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
75. Důkazní prostředky navržené žalobcem soud pro nadbytečnost neprovedl, neboť jejich provedení by nemohlo ničeho změnit na uvedených závěrech soudu. Dokumenty nacházející se ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
76. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce sice byl v řízení plně úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Neprokázal nicméně, že by mu v souvislosti s tímto soudním řízením jakékoliv náklady vznikly. Zástupce žalobce není osobou podle § 35 odst. 2 s. ř. s., a tudíž nemá právo na odměnu za zastupování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2020, č. j. 3 As 394/2019-20). Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. ledna 2025

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce

